



Arrest

nr. 142 849 van 8 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit Gujranwala (provincie Punjab). U verklaarde soenniet te zijn.

U zou eind jaren '90 uw huidige vrouw (W.H.) (meisjesnaam (A.), OV X en CG 11/15528BY) hebben leren kennen. Uw familie heeft daarop een huwelijksaanzoek gedaan. Echter bleek toen dat uw vrouw sjiiitische is. Daarop werd het huwelijk door beide families onaanvaardbaar geacht. Jullie zouden, dankzij de steun van een oom van u én een oom van uw vrouw, in 1999 toch zijn gehuwd te Quetta, waarna jullie in Karachi zijn gaan wonen. Later verhuisden jullie naar Lahore waar uw woonst in 2002 in brand werd gestoken. Daar werd een FIR (First Information Report) van opgesteld. Daarna verhuisden jullie weer terug naar Karachi. In Lahore kocht u uiteindelijk, op naam van uw vrouw, een huis waar jullie

woonden van 2007 tot 2011. In de periode voor 2007 studeerde uw vrouw nog rechten en Engels aan de universiteit. Uzelf werkte van 2007 tot 2011 in twee verschillende banken in Lahore. Sinds het huwelijk in 1999 had u geen contacten meer met uw familie, met uitzondering van een oom (diegene die ook bij uw huwelijk had geholpen) met wie u telefonische contacten onderhield. Uw vrouw zou in 2001, bij de geboorte van jullie dochter, nog gebeld hebben met haar moeder. Daarna zou ze geen enkel contact meer hebben gehad met haar familie, eveneens met de uitzondering van een oom van haar (nl. de oom die ook bij uw huwelijk had geholpen). Omdat u uiteindelijk via uw oom te weten kwam dat jullie families wisten van jullie verblijf in Lahore, hebt u op aanraden van uw oom besloten Pakistan te verlaten. U wilde niet meer verhuizen binnen Pakistan. U beschikte sinds 2008 over een paspoort en vroeg een visum aan voor het Verenigd Koninkrijk (VK). Dat werd geweigerd. Daarop hebt u op 6 mei 2011 Pakistan verlaten met behulp van een smokkelaar. Per vliegtuig en met valse paspoorten reisden jullie naar Tasjkent (Oezbekistan). Van daaruit reisden jullie per auto naar België waar jullie op 19 mei 2011 asiel aanvroegen. Uw paspoort liet u thuis achter. Het huis is op slot. Vanuit België had u enkel contact met de burens die op jullie huis passen.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u verschillende studiedocumenten neer van u en uw vrouw, evenals een FIR ('First Information Report'), een internetuittreksel met gegevens over uw schoonvader, een B formulier (familiesamenstelling), een huwelijksakte, een huurcontract, attesten van uw werk, foto's en verschillende artikels over de situatie tussen sjieten en soennieten in Pakistan.

Het CGVS nam op 30/10/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde. Ook in hoofde van uw echtgenote (W.H.) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 02/12/2013 gingen u en uw echtgenote tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 13/03/2014 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 25/06/2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich daarbij op de asielmotieven die u tijdens de eerste asielprocedure aanhaalde. U verklaarde een dreigbrief te hebben ontvangen van uw broer (C.S.). U stelde tevens dat de algemene situatie in Pakistan niet goed is. U gaf ook aan dat uw dochter in België goed geïntegreerd is. Ook uw echtgenote diende op 25/06/2014 een tweede asielaanvraag in en verwees daarbij naar uw verklaringen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een origineel document met de nieuwe elementen aangaande uw tweede asielaanvraag uitgaande van uw Belgische advocaat, een kopie van een dreigbrief geschreven door uw broer, een kopie van een medisch attest van een Belgische huisarts, een kopie van de Belgische schoolresultaten van uw dochter, artikels aangaande de algemene situatie in Pakistan en een kopie van een envelop.

Het CGVS nam op 18/07/2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag. Met het arrest van 01/09/2014 heeft de RvV uw beroep tegen deze beslissing verworpen.

U en uw vrouw hebben op 17/09/2014 een derde asielaanvraag ingediend. U verwijst nogmaals naar de problemen die u tijdens de eerste asielprocedure al vermeldde. Omdat jullie tegen de wil van jullie families gehuwd zijn, vrezen jullie bij een eventuele terugkeer naar Pakistan door hen te worden vermoord.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten neer: foto's van het huis dat in 2002 in brand gestoken werd maar ondertussen gerenoveerd is, twee brieven die u schreef naar uw vroegere huiseigenaar met de vraag om foto's van het huis te sturen en de vraag om te bevestigen dat u indertijd op dit adres woonde, zijn antwoord waarin de man onder meer stelt dat het huis in 2002 inderdaad in brand werd gestoken, een kopie van enkele pagina's van jullie paspoort, een enveloppe met verzendingsbewijs en een begeleidende brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met uw familie en schoonfamilie omwille van uw huwelijk zou hebben, moet worden bevestigd dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd

afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zo merkte het CGVS onder meer op dat uw vrouw via Facebook contact onderhield met haar vader die zij nochtans beweerde te vrezen en dat het allerm minst geloofwaardig bleek dat jullie jarenlang een verborgen bestaan dienden te leiden. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RVV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag legde u enkele bijkomende documenten neer. Na een grondige beoordeling van deze documenten kwam het CGVS in de beslissing van 18/07/2014 tot de conclusie dat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u in aanmerking kwam voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

Ook nu, bij uw derde asielaanvraag, is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De stukken die u recent bekomen heeft en die u heden voorlegt, zijn evenmin van die aard dat ze de eerdere appreciatie van de Belgische asielinstanties vermogen te wijzigen. U legt vooreerst twee brieven voor die u zou hebben geschreven en die aan uw vroegere huiseigenaar zouden zijn gericht. U geeft hem hierin de opdracht te bevestigen dat u in het huis woonde dat in 2002 in brand zou zijn gestoken. Vervolgens bevestigt deze persoon in een korte brief met titel "to whom it may concern" dat u inderdaad op dit adres woonde en dat het gebouw in vlammen opging. Dergelijke brieven, of die nu door u, de huiseigenaar of een derde persoon geschreven zijn, hebben gezien hun gesolliciteerde inhoud geen enkele waarde, zeker indien rekenschap gegeven wordt van de reeds vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven. De bijgevoegde foto's van een huis dat zou zijn gerenoveerd, tonen bovendien niet aan dat dit huis omwille van jullie verboden huwelijk twaalf jaar geleden in brand werd gestoken. De kopie van jullie paspoort moet weerleggen dat jullie geen identiteitsdocumenten hebben voorgelegd, zoals jullie eerder verweten werd. Echter, dit zijn stukken die door het CGVS zelf werden bekomen en bij het administratief dossier werden toegevoegd. Zelf hebben jullie tot op heden nagelaten jullie originele paspoort en/of identiteitskaart voor te leggen. De enveloppe tot slot voegt niets toe en kan uw geloofwaardigheid evenmin herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt zich vragen bij het onderzoek door verweerder gezien de bestreden beslissing werd genomen zonder hem te horen. Het nieuwe karakter van de aangebrachte stukken werd niet onderzocht.

Uiteraard ligt wat verzoeker en zijn echtgenote verklaren in het verlengde van hetgeen zij verklaarden tijdens de eerste twee asielaanvragen. Verweerder meent ten onrechte dat deze zich ertoe kan beperken de nieuw aangebrachte elementen en feiten te onderzoeken.

Er werd niet onderzocht of de voorgelegde stukken en het bewijs van nationaliteit en identiteit – waaraan in de vorige asielaanvragen werd getwijfeld en waarvan werd geoordeeld dat dit de geloofwaardigheid van het relaas ondergroef – een nieuw licht kunnen werpen op het asielrelaas. Dit is essentieel om te besluiten of de stukken de nood aan bescherming aanzienlijk groter kunnen maken.

Verzoeker stelt dat verweerder in de fase van de inoverwegingname niet mag oordelen over de vraag of de nieuwe elementen de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of deze de kans aanzienlijk groter kunnen maken.

Hij verwijst naar en citeert uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 en wijst erop dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken hebben. Het CGVS oordeelde enkel dat de brieven een gesolliciteerd karakter kunnen hebben. Verzoeker snapt voorts niet waarom het bewijs van de nationaliteit en de identiteit van verzoeker en zijn echtgenote geen nieuw element zou uitmaken nu hieraan eerder werd getwijfeld en dit stuk door verweerder zelf werd bekomen en aan het dossier werd toegevoegd. Volgens verzoeker liggen de nieuwe elementen weliswaar in het verlengde van het vorige relaas doch vormen zij hiervan geen loutere voortzetting. De brieven, foto's en kopieën van de paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote zijn nieuwe elementen. Deze elementen hebben voorts betrekking op hun individuele omstandigheden.

Het is dus perfect aannemelijk dat verzoeker de waarheid spreekt. Het kan niet zijn dat verweerder de neergelegde documenten zonder enige gegronde motivatie als niet geloofwaardig en niet relevant afdoet. Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines*, stelt dat er een gedeelde bewijslast is en geeft aan dat de documenten door verweerder te gemakkelijk naast zich werden neergelegd. Verweerder heeft de inhoud en de wijze van verkrijging reeds ten gronde beoordeeld zonder dat verzoeker de kans kreeg om hierover duiding te geven in een gehoor. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een boek van het BCHV omtrent de medewerkingsplicht en de samenwerkingsplicht in hoofde van de overheid. Hij herhaalt dat verweerder het onderscheid uit het oog verloor tussen de beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en de volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag. Verweerder lijkt onmiddellijk te besluiten dat de aangebrachte stukken de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen gronden, ook al wordt dit zo niet letterlijk verwoord.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): algemene informatie over eerwraak in Pakistan, een brief van de (ex-)school van zijn kinderen waarin wordt aangedrongen op een gunstige beslissing en waarin de vrees van verzoeker en zijn echtgenote wordt benadrukt en een brief en rapporten inzake de schoolgang van het dochtertje van verzoeker en zijn echtgenote.

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.3. Artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Uit voormeld artikel 39/2 blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV leggen verzoeker, zijn echtgenote en hun dochter verklaringen af die *in casu* als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Meer bepaald maken zij, mede gelet op de bijgebrachte informatie inzake hun verhuizingen, *in casu* aannemelijk dat zij omwille van het gemengd soennitisch-sjiitisch huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote, alsook omwille van het profiel van hun dochter, geen bescherming kunnen krijgen van hun nationale autoriteiten ingeval van een terugkeer naar Pakistan. Dit blijkt ook uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map ‘Landeninformatie’) en waaruit blijkt dat er in Pakistan sprake is van sektarisch geweld tegen de sjiitische minderheid en dat dit geweld toeneemt. Dit geldt des te meer daar uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat de Pakistaanse politieke wereld, de openbare dienstverlening, de politie en het gerechtelijk apparaat gekenmerkt worden door een hoge graad van corruptie. Tevens blijkt uit de informatie die verzoeker samen met een aanvullende nota bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en waaruit naar voor komt dat het actuele profiel van verzoekers dochter *in casu* bijdraagt aan het feit dat verzoeker en zijn gezin, mede gelet op zijn huwelijk, een risicoprofiel hebben wat betreft het in Pakistan aanwezige en oploeiende sektarisch geweld. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is

voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Er kan worden vastgesteld dat verzoeker hieraan voldoet.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van de verzoekende partij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking te worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS